

Tadeáš

Název: Ne sám...

Pro začátek by bylo asi dobré se představit. Jmenuji se Petr. A mám za sebou zvláštní příběh. Příběh, který ukázal, že někdy se stačí jenom nebát, a také že někdy stačí trochu pomoci. Pro pochopení se vrátíme na začátek celého našeho příběhu.

Byl jsem normální kluk z normální rodiny, z normálního města. No dobrá, zas tak normální jsem nebyl. Měl jsem vadu zraku, barvoslepost. Nerozlišuji barvy. Což není zas tak hrozné. Mohl to být horší.

Každopádně už od malička jsem nevyhledával pozornost lidí. Nějak jsem nechtěl. Prostě jsem žil ve vlastním světě. Ve školce jsem byl to dítě, které si hraje samo. Nijak mi to nevadilo. Protože pro mě byly ostatní děti jenom lidé okolo. Byly mi jedno. A tak čas plynul a já nastoupil do školy. Bylo to pro mě jiné. Nová budova, noví lidé, nové všechno. Tady jsem se po nátlaku ze strany rodičů a učitelů zkusil skamarádit, ale nešlo to. Přiznám se, že jsem se ani moc nesnažil. Můj pohled na realitu byl prostě jiný. Ale to mě netrápilo. Tak nějak to fungovalo až do páté třídy. To k nám přestoupily děti z nedaleké pětileté základky. A stalo se něco, s čím jsem nepočítal.

Když k nám poprvé přišly do třídy, tak jsem se na ně díval s nezájmem. Ale poté přišel ten, který mi přetočil svět o 180 stupňů. Moc dobře si vzpomínám na ten okamžik. Bylo to asi takhle.

„Tak a teď se představ ty,“ řekl pan učitel.

„Čau, jmenuju se Tomáš a jsem váš nový spolužák.“

Tenkrát jsem ho vnímal jako další osobu, která tu bude. Ale potom za mnou přišel o přestávce i se svou partou a řekl mi.

„Hej ty šedej zákale,“ oslovil mě.

„To je dobrý, budu ti říkat zákal. Zákale, dej mi svačinu.“, smál se vlastnímu vtipu.

Odpověděl jsem, že nevidím důvod mu ji dát. Otočil se na mě a prohodil:

„Jo důvod, hmmm, tak ty chceš důvod?“, procedil mezi zuby a udeřil mě.

Potom mě vzali na záchod a napustili umyvadlo. Snažil jsem se vzpírat, ale oni byli silnější. Začali mě topit v umyvadle. Jako třešničku na dortu mě zmlátili. Ne moc, aby to nebylo podezřelé. Nakonec mi vyhrožovali, že jestli to někomu řeknu, je se mnou konec. A tak šel čas dál a dál a já byl dál a dál cílem Tomáše a jeho bandy. Nadávky mlácení a vyhrožování byly rutinou. Ostatní děti o tom věděli, ale proč si dělat potíže kvůli někomu cizímu?

Ale proč jsem byl terčem zrovna já? Byl jsem sám a slabý. Ideální cíl. Chvilí jsem chtěl říci o Tomášovi a jeho partě rodičům, ale bál jsem se. A stejně bych nedokázal vyjádřit své pocity.

Ano, rodiče se mě furt ptali, jestli se něco neděje. I učitelé se vyptávali. Rodiče o mě měli velikou starost, oni věděli, že mám nějaké problémy, ale já jsem odmítal odpovědět.

A tady je ten problém. Můžu si za to sám. Kdybych se ozval. Kdybych to řekl rodičům, nemusel bych trpět. Moje vina. No každopádně mě drtila každodenní rutina. Přišel jsem do školy a sedl jsem si do lavice a dělal že nic. A potom přišli sígři. Zbili mě, vyházeli mi věci na zem. Posbíral jsem si věci a čekal, než zazvoní. O přestávkách to nebylo jiné. Tak to šlo dál až do 9. třídy. Čas přijímaček. Všichni dospívají. Všichni zkouší cigarety, chlast a takové ty věci. Já ne. Ani jsem po tom nijak netoužil. A budme upřímní, ale ta třída moc nedospěla. Vše bylo při starém. Přišli noví lidé, kluk a holka. Když nás seznamovali, bylo to takové to klasické. „Ahoj, já jsem Petr“ a tak. Nedával jsem moc pozor, protože, mně to bylo upřímně jedno. Stejně to budou další sígři, kteří mě budou mlátit.

Další ráno jsem přišel do školy. A jediný, kdo tam seděl, byl ten nový kluk. Čekal jsem, co od něho přijde. Byl docela velký, chlap jako hora. Měl jsem připravené sice pěsti, ale já bych ho nepřepral určitě. Zeptal se mě, jak se mám, a já jsem odpověděl, že dobře, i když to teda nebyla pravda. Ale chápete, nebudu mu hned říkat, že mě čeká další příšerný den. Překvapilo mě, že vůbec nic nedělá a je přátelský.

A potom přišli sígři. Klasicky se mi posmívali. A už mě chtěli zmlátit, ale ten nováček, který se jmenoval Pavel, je okříkl. Zeptal se:

„Co děláte, nechte ho být!“

To mě překvapilo. A najednou jsem uviděl něco nového, něco, co jsem ještě nikdy neviděl. Nedokážu to popsat. Bylo to zvláštní, ale hned to zmizelo. Pocítil jsem, že se něco děje. Možná můžu mít i já přátele.

No sígry to taky vyvedlo z míry. Ale neodpustili si jedno bouchnutí do nosu. Samozřejmě mi hnedka začal krváčet nos. Pavel vstal a odvedl mě na záchod. A ptal se mě, co to bylo, co se děje a proč to dělají? A já mu řekl všechno.

„Jak se to stalo? Tímhle procházím už čtyři roky, takže jsem si vlastně zvykl.“

Kouknul se na mě nechápavým pohledem a zeptal se mě: „A ty si to jako necháš líbit? Proč to nikomu neřekneš?“

Tak jsem mu odpověděl popravdě, což dělám málokdy. „Ano, nechám si to líbit, protože, nemám sílu na to se vzepřít. Sice se mám komu svěřit, ale bojím se.“

Pavel se na mě dál díval nechápavým pohledem a dal mi nabídku.

„Fajn, tak ve středu přijď do velké tělocvičny. Budu tě tam čekat ve 3, jo?“ řekl Pavel, otočil se a odešel. Vrátil jsem se do třídy. Pavel už seděl ve své lavici a povídal si s novou spolužačkou.

Já zůstal v šoku, protože jeden spolužák, který mě sice nikdy nešikanoval, ale vždycky se na to díval, si za mnou přišel popovídat.

Bylo to zvláštní a já zase občas zahlédl to něco, co nedokážu popsat.

Když jsem vyšel ze školy, s dobrým pocitem jsem se vracel domů. Jenže sígři mě přepadli. Tomáš při tom, když mě mlátili říkal: „Jako myslíš, že když tam přišel ten nový, že tě nebudeme mlátit. To si jen myslíš!“

No a začali na novo. Ale tentokrát už ne ve škole, ale mimo školu. Bylo pondělí, a tak to šlo až do středy. Ve středu jsem přišel ze školy domů a vzpomněl jsem si na Pavla. Co mi asi chce? Chce mě taky zmlátit akorát ne ve škole, aby tam neměl průšvih, a tak mě pozval do

velké tělocvičny? Nedokázal jsem uvěřit, že by to udělal, ale už jsem takové lidi poznal. Ale i přesto jsem se rozhodl jít do té velké tělocvičny. Velká tělocvična, tak se říkalo sokolovně, která byla ve středu města. Musel jsem tam dojet MHD. Furt jsem se ohlížel, jestli mě nevystopoval Tomáš a jeho banda. Věděl jsem, že oni nejsou tajná policie, která je všude, ale byl jsem strašně paranoidní. Dojel jsem k tělocvičně a Pavel tam na mě čekal. Pozdravili jsme se, prohodili jsme pár slov. Začínal jsem být trochu uvolněnější, protože jsem nikde neviděl žádné lidi, kteří by mě mohli přepadnout. A tak jsme vešli do sokolovny, ale my jsme nezamířili do některých ze sálů, kde se cvičilo, ale my jsme zamířili do sklepa. Už jsem začínal mít blbý pocit. Pavel otevřel dveře a tam byly nějaké žíněnky. Byly divné, byla to prostě guma s takovou divnou texturou. Cvičili tam nějakí lidé v bílých županech ani nevím, co to bylo, a měli barevné pásy. No barevné, pro mě měli ty pásy odlišné odstíny šedé barvy.

Zase jsem viděl to divné. Jakoby něco probliknout a jako když luskně, bylo to pryč.

Pavel mi řekl: „Pojď, něco tě naučím.“

„Co,“ bál jsem se.

Nejdříve mě začal učit padat. Řekl jsem si, že to se hodí, když nic, tak aspoň budu umět spadnout. Potom mně dal nějaký ten bílý župan a učil mě házet, říkal tomu chvaty.

„Tak jo, naučím tě jeden chvat, jmenuje se tai otoshi.“ ,řekl.

On mě učí sebeobranu, uvědomil jsem si! Učí mě, jak se bránit. Vzal si sebou jednoho svého kamaráda a ukázal mi ten chvat. Pavel chytil soupeře za pravý límec a za levý rukáv. Potom popošel a vychýlil soupeře z rovnováhy. Pak se otočil a límcová ruka začala tlačit nahoru, rukávová ruka začala tlačit dolů. Levou nohou ukročil dozadu. Pravou nohou ukročil také a natáhl ji. Tím udělal soupeřovi překážku. Potom začal rotovat a tím shodil soupeře.

Pavel mi vysvětlil, jak se to dělá. A já to dokázal! Poté mi vysvětlil, že ten sport se jmenuje judo. Docela se mi líbilo vědět, že se můžu bránit. Řekl jsem rodičům, že mě to baví, jestli by mě tam nemohli přihlásit a oni souhlasili. Tak jsem začal cvičit judo. Dokonce se mi dařilo vyhýbat se Tomášovi na veřejnosti. Chodil jsem ze školy domů cestami, na kterých mě sígři nenašli. Vyhýbal jsem se jim. Věděl jsem, že ve škole už na mě nezaútočí, ale mimo školu jo. Čas plynul a já jsem každé pondělí a středu docházel do sokolovny na judo. Chodil se mnou i Pavel. Lidé se se mnou začínali bavit. Dokonce i moji spolužáci. Kromě sígrů samozřejmě. Už jsem se jich ale tolik nebál, když tam byl Pavel. Začínal jsem vidět to něco častěji a častěji. A tak jsem se zeptal rodičů, co to je? Řekli mi: „Nevíme, snad to nebude nic vážného.“

Jeli jsme pro jistotu na oční, kde v nemocnici zjistili, že přestávám být barvoslepý. Že to, co vidím, jsou barvy. Všechno začínalo být růžovější. Lépe řečeno, do té doby jsem nevěděl, co je růžové. Takže barevnější. Přestalo to být všechno černošedé. A začínal jsem vidět už i bílou a ostatní barvy. Nejdříve jsem si myslel, že je to zapříčiněné událostmi z posledních dní. Ale ukázalo se, že je to zapříčiněné rozpadem blány, která blokovala buňky sítnice. Bylo to úžasné. A tak týdny a týdny utíkaly a začínalo se mi dařit. Dokonce se mi zlepšily i známky ve škole. Začínal jsem být šprt. Ne šprt, ale jedničkář. Nazvat mě šprtem bylo docela nepřesné, protože jsem se vůbec neučil. Všechn čas jsem trávil tím, že jsem chodil s kamarády ven. S novými kamarády!

Zjistil jsem, že můj spolužák, jmenoval se Arnošt, je taky super. Já, Arnošt a Pavel jsme byli nejlepší kamarádi. Občas se k nám přidávali další lidé, jako ta nová holka, a další holky a

kluci. Ale my tři jsme byli taková nerozlučná trojice. Začalo se mi dařit i v judu. Naučil jsem se nové chvaty. Moje oblíbené byly ty, ve kterých se využívala síla soupeře. A samozřejmě, museli jste i umět padat, ale to mě vůbec nevadilo. Já jsem byl rád. Dokonce jsem vyhrával i pár závodů, což bylo pro mě nepředstavitelné. Získával jsem dál nové pásky. Začal na bílém, potom jsem měl žlutý. Oranžový. A nakonec zelený. Jak já byl rád, když jsem získal zelený pásek. To mě rodiče vzali na oslavu do restaurace! Ve škole nikdo nevěděl, že chodím na judo. Samozřejmě kromě Pavla.

Jednoho dne jsem si řekl, že už mě nebaví furt chodit 2 kilometry navíc jen kvůli tomu, abych nepotkal sígry. Je čas se nebát. Tak jsem se vydal ze školy přímo domů. Šel jsem. Chvilí jsem si zpíval, ale pro jistotu jsem si kontroloval, zda ze mnou někdo nejde. A nešel. Kouknul jsem se před sebe. Nikdo tam nebyl. Potom jsem se kouknul na druhý chodník a uviděl Tomáše, jak běží s aktovkou. A běží přímo ke mně. V očích měl oheň. Tomáš už na mě nabíhal. A taky přibíhala jeho parta. Zastavil se přede mnou a řekl:

„Tak kdo tě teďka ochrání?! Možná už vidíš barvy, ale furt budeš jen ten malý slabý zákal!“

Úplně se v tom vyžíval. Šlo vidět, že je zcela napumpovaný adrenalinem a nemůže se dočkat, až mě zbije. Ano, mohl jsem utéct, ale už mě to nebavilo. Byl čas jim ukázat, že já už nemám trpělivost. A tak jsem tam stál. Rozhlédl jsem se okolo sebe. Nebylo to ideální místo na rvačku. Stál jsem na chodníku a všude okolo byla sice tráva, ale dál už byly střepy skla, které tu zanechali bezdomovci. Budu si muset dávat pozor, abych se nezranil a také abych nikoho jiného nezranil. Tomáš mezitím řekl:

„Tak půjdeme postupně. Hej Filipe, dostaň ho do kolen, ať ho lépe potrápím.“

Filip byl takový ten typický hromotluk, který má sice svaly, ale za to má IQ houpacího koníka. Tomáš se jen díval, měl sice svaly a sílu, ale začátek vždy nechal na ostatních a potom, co byla oběť připravena, začal on sám. Nerad si špinil ruce.

Filip poslechl rozkaz a mohutnými kroky se za mnou začal přibližovat. Myslel si, že jsem lehká kořist, ale časy se mění. Věděl jsem, že bude mířit pravačkou, protože byl pravák. Uhnul jsem doprava. To Filipa vyvedlo z míry. Počítal s nulovým odporem. A tak pokračoval v úderu. Tu ruku jsem mu vzal mou levou rukou za zápěstí. Pravou se mu strčil do podpaží. Stočil jsem se pod něho a vypíchl zadek. Tím jsem ho převalil přes sebe a on dopadl na trávník. Začala se mu pořádně točit hlava a vůbec nevěděl, kde byl.

Tomáš to považoval za náhodu a slabost Filipa, a tak na mě poslal svého oblíbence Ctibora. To byl takový ten kluk, co si myslel, že je pánem světa. Zkoušel tentokrát něco jiného. Rozběhnul se proti mně jako býk. Počkal jsem si, než doběhne ke mně a pak jsem po něm chňapnul. Ustoupil jsem na pravý bok. Pravou ruku jsem mu položil na jeho levé rameno. Levou rukou jsem ho chytil za jeho pravou ruku, kterou měl v pěst. Přitáhl jsem si ho k sobě. Tím jsem ho vychýlil z jeho rovnováhy a nohou jsem ho podkopl. Svalil jsem ho na Filipa. Ostatní se na mě udiveně dívali. Tohle už nemohla být náhoda. Pohledy Tomášových kumpánů říkaly něco jako on se brání, jak to, že se brání?! I Tomáše to zaskočilo.

„Co si člověk neudělá sám, to nemá.“ řekl Tomáš a vykročil ke mně.

Tak a je to tady. Tomáš po mně skočil a udeřil mně do hrudníku. Zapotácel jsem se dozadu a než provedl další úder, chytil jsem ho pravou rukou za levou ruku a poté jsem ho strhl na pravou stranu a pravou nohou jsem ho podkopl. To Tomáš nečekal, ale strhl mě sebou. Při tom pádu jsem si všiml, že padáme na střepy, které jsou v trávě. Bezmyšlenkovitě jsem se schoulil pod Tomáše a dopadl jsem na ty střepy. Poslední, co jsi pamatuji, je strašná bolest

na hrudníku a na zádech. Taky jsem slyšel Tomáše nechápajícího, co se děje. Poslední věta, co jsem zaslechl byla: „Ty, ty si mě zachránil?“

Vzbudil jsem se v nemocnici. Musel jsem dostat transfuzi krve a měl jsem zlomená žebra. Dokonce jsem musel podstoupit operaci na vyndání střepů z těla. Naštěstí se střepy nezaryli moc hluboko, a tak nebyly zasaženy důležité orgány. Po tomhle už nešlo tvrdit, že se nic neděje. Ve škole se rozjelo vyšetřování a zjistilo se, že jsem nebyl jedinou obětí Tomáše a jeho bandy, že mají na krku 16 obětí šikany. Většinou to byli lidé samotáři, kteří neměli podporu ostatních. Přišlo se na to, že o tom věděl každý kromě učitelů. Nikdo to nechtěl říct. Všichni se báli.

Tatínek byl na mě našťvaný, že jsem nic neřekl, ale hnedka se uklidnil a byl rád, že je to za mnou. Maminka se malém vyvrátila ze židle, když zjistila, jak to celé bylo.

Tak a teď se přesuneme o měsíc dál, kdy mě propustili z nemocnice. To už byl čas přijímaček a já jsem se díky svojí přípravě dostal na svoji vysněnou školu.

A jak dopadl Tomáš a jeho banda?

Dostali 3 z chování. Řeknete si, že je to málo. Ale je tady taková maličkost. Zničili si život. Minimálně Tomáš měl velké ambice. Chtěl se dostat na gympl a potom dál. Teď se mu skoro jakákoliv škola uzavřela.

A já nastoupil na střední. Ale tentokrát ne sám, ale s kamarády a se sebevědomím.